

အောင်လေး(အညတရ)

ဆရာအောင်

ကိုးသိန်းစာပေ

ဆရာအောင်နှင့် ကိုးသိန်းကဝေ

"အော် အီးအီး အွတ်"

ကျယ်လောင်စွာ တွန်လိုက်တဲ့ လင်းကြက်တွန်သံကြောင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ငထွန်းတစ်ယောက် အိပ်ရာကနေ ကပ္ပာကယာထ၍ မျက်နှစ်သစ်ပြီး ကိုယ်လက် သန့်စင်လိုက်တယ်။

"ဟဲ့ ငထွန်း ဒီမနက်မိုးကျော်တို့နဲ့ သစ်သွားခုတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား အခုထိ ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေးဘူး ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ခက်ပြီ"

"အကုန်ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ အမေရဲ့ ထမင်းစားဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် ဟိုကောင်တွေလာရင် သွားရုံပဲ"

"အေး အဲဒါဆို ခုံပေါ်မှာ ထမင်းကြမ်းနဲ့ပဲပြုတ်ရှိတယ် သွားစားလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

ငထွန်းက တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သလို အလွန်လည်း လိမ္မာတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်မှာ သူ့ယောက်ျားမရှိတော့တဲ့နောက် ဖတဆိုသားလေးကို သူများကလေးတွေနဲ့ တန်းတူစား တန်းတူဝတ်နိုင်အောင် ရှိသမျှ အလုပ်လုပ်၍ ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းတယ်။ ငထွန်းက အလွန်သိတတ်တဲ့ကလေးပါ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ သူ့အမေကို အလုပ်မလုပ်ခိုင်းတော့ပဲ သူပဲ ခိုင်ခံ့အလုပ်လုပ်၍ ရှာကျွေးတယ်။

အခုလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မိုးကျော်တို့နဲ့အတူ တောထဲ သစ်သွားခုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

"ငထွန်းရေ ငထွန်း"

"ဟေ မိုးကျော် ရောက်လာပြီလား"

"အေး ဟုတ်တယ် ငါရောက်လာပြီ"

"အေး အဲဒါဆိုရင် သွားကြမယ်"

မိုးကျော်ရောက်တာနဲ့ ငထွန်းလည်း စားလက်စထမင်းကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးကြိတ်ထည့်ကာ ပလုတ်ပလောင်းအသံနဲ့ အမေဖြစ်သူကို ပြောလိုက်တယ်။

"အမေ သားတို့ ဒီတစ်ခေါက် သုံးရက်လောက် ကြာမယ် အမေစိတ်ပူမနေနဲ့နော် အမေလည်း ကျန်းမာရေးကရစိုက်"

"အေးပါကွယ် သားတို့ပဲ သွားမဲ့ခရီးကို ဘေးကင်းကင်းနဲ့ သွားပါ အမေ့ကို စိတ်မပူနဲ့"

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်က သားဖြစ်သူကို မှာစရာရှိတာမှာ၍ တိုင်မှာချိတ်ထားတဲ့ ငထွန်းရဲ့လွယ်အိတ်ကို ပေးလိုက်တယ်။

ငထွန်းလည်း အမေဖြစ်သူကို ကန်တော့ကာ မိုးကျော်နဲ့အတူ အိမ်ရှေ့မှာ အသင့်ပြင်ထားတဲ့ လှည်းကိုယူ၍ သူတို့ရဲ့ခရီးစဉ်ကို စတင်လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ လှည်းမောင်းပြီး ခရီးဆက်လာတာ သစ်လုံးများ အလွန်ကောင်းတဲ့နေရာကို ရောက်လာတယ်။

"မိုးကျော် ဒီတစ်ခေါက် သစ်တွေကောင်းသားပဲ ငါတို့ဒီမှာပဲ အိပ်ပြီး သစ်ခုတ်ကြတာပေါ့ ဘယ်လိုလဲ"

"အေး အဲဒီအကြံကောင်းတယ် ငထွန်းရ ဒီနေ့တော့ ဒီနေရာမှာပဲ စခန်းချကြတာပေါ့"

ငထွန်းနဲ့မိုးကျော်တို့လည်း စခန်းချမည့်နေရာမှာ ရှင်းလင်းစရာရှိတာ

ရှင်းလင်းပြီး နွားတွေကို ထွန်တုံးဖြုတ်၍ အစာကျွေးတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ အနားမှာ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု ရှိတာနဲ့ အဝတ်အစားများကို ယူ၍ ရေချိုး ရန် ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"ဟာ မိုးကျော် ခဏ"

ငထွန်းရဲ့ ရုတ်တရက် တားလိုက်တဲ့အသံကြောင့် မိုးကျော် ဆက်မ လျှောက်တော့ပဲ ခြေလှမ်းတွေကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်တယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ငထွန်း"

မိုးကျော်မေးတာကို ငထွန်းကပြန်မဖြေပဲ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးကြ တယ်။ မိုးကျော်လည်း ငထွန်း လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက် တော့...

"ဟင်"

မိုးကျော် အံ့သြသွားတယ် ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့နဲ့မလှမ်းမကမ်းက ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေတဲ့ အဝတ်အမည်းနဲ့လူတစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်တာကြောင့်ဖြစ်တယ်။

ဒီလောက် နက်တဲ့တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ လူကော ဟုတ်ပျံ့မလား မိုးကျော်ရဲ့ခေါင်းထဲကို အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်လာတယ်။

"ငထွန်း အဲဒီအဝတ်အမည်းနဲ့လူက လူကော ဟုတ်ပျံ့မလား ဒီလောက် နက်တဲ့တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရဲတာ"

"မသိဘူးလေကွာ ငါတို့လိုပဲ သစ်လာခုတ်တဲ့လူနေမှာပါ သူ့မှာ အခြား အဖော်ရှိမှာပေါ့ သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ ငါတို့ ရေအရင်ချိုးကြမယ် မဟုတ်ရင် မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်"

"အေးပါ ရေအရင် ချိုးကြတာပေါ့"

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားစများကိုဖြတ်၍ ရေချိုးကာ မိမိတို့စခန်းရှိ ရာကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ညဘက်ရောက်တော့ ပါလာတဲ့ ရိက္ခာတွေကို ထုတ်စားပြီး စကားစမြည်းပြော၍ မနက်သစ်ခုတ်ရန် စောစောထဖို့ လိုအပ် သည့်အတွက် စကားစများကိုဖြတ်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးလာပြီး ၃ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ခုတ် ထားတဲ့သစ်များလည်း စုံပြီဖြစ်တာကြောင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ရွာကို ပြန်ရောက်တော့ ခုတ်တာတဲ့သစ်တွေကို ရွာသူကြီးဆီမှာပဲ ရောင်းလိုက်ကြ တယ်။

"ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦးရှင် ကျွန်မသားလေးကို ဘာကောင်ကိုက် သွားလဲ မသိဘူး"

အလန့်တကြား အော်လိုက်တဲ့ ပဲပြုတ်သည် မိအေးရဲ့အသံကြောင့် အိမ်ထဲ မှာနေတဲ့ငထွန်းတို့ သားအမိနဲ့ရွာသူရွာသားတွေ ထွက်လာကြတယ်။

"ဟဲ့ မိအေး နင့်သား ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မသိဘူးရှင် ခုနအိမ်ထဲမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတုန်း သားလေးရဲ့ အော်သံကြားလို့ ထွက်ကြည့်တော့ သားလေးက မေ့လဲနေပြီ သူ့ခြေထောက် မှာလည်း အကောင်တစ်ကောင် ကိုက်ထားတဲ့ပုံစံ အပေါက်နှစ်ပေါက်နဲ့"

မိအေးရဲ့စကားကြောင့် ရွာသူ ရွာသားများရဲ့မျက်လုံးများက ကလေးဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ကလေးရဲ့ခြေထောက်က အဆိပ်တတ်သလို ညိုမည်းနေ ပြီး အဲဒီ အညိုအကွက်တွေကြားမှာ အပေါက်နှစ်ပေါက်က ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေတယ်။

"ဟာ ဒါ ပိုးထိထားတာပဲ အချိန်ဆွဲလို့မရဘူးလေ ဆေးဆရာခေါ်မှရမှာ"

ရွာသားတချို့က သူတို့ရွာထဲက ဆေးဆရာကြီးကို သွားခေါ်လာတယ်။

ခဏနေတော့ ရွာသားတချို့နဲ့ ဆရာကြီးရောက်လာတယ်။ ဆရာကြီးက လည်း ကလေးရဲ့ခြေထောက်က အဆိပ်ကို အစွမ်းကုန် ထုတ်ပေမဲ့ အဆိပ်မ ထွက်ဘူး။

နောက်ဆုံး ဆရာကြီးလည်း လက်လျှော့၍....

"ဟဲ့ မိအေး နင့်သားခြေထောက်က ခဲသွားတဲ့မြွေက သာမန်မြွေမဟုတ် ဘူး တိုက်မြွေပဲ အဲဒါကြောင့် အဆိပ်ထုတ်လို့ မရတာ ငါ ဒီနယ်မှာမကျွမ်း ဘူး ပယောဂဆရာတစ်ယောက် ရှာပြီး အမြန်ကုချေ မဟုတ်ရင် အသက်ကို စိုးရိမ်ရတယ်"

ဆရာကြီးက အဲဒီလိုပြောပြီး ဆေးလွယ်အိတ်ကိုယူကာ ထွက်သွားတယ်။ မိအေးနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမလဲ စဉ်းစားနေချိန် မိအေးတို့ခြံထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ အဲဒီလူက အခြားသူမဟုတ် ငထွန်းနဲ့မိုးကျော်တို့ တောထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အဝတ်အမည်းလူ ဖြစ်တယ်။

"ဒီက ငါ့ညီမရဲ့သားက ပိုးထိထားတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကုတတ်ရင်ကုပေးပါဦး"

အဲဒီလူကြီးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ လူတွေကို ဘေးနားကို နည်းနည်း ဆုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လူနာရဲ့ခြေထောက်ကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးကာ မန္တန်ကို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန် ကျယ်လောင်တဲ့ မြွေတွန်သံနှင့်အတူ အလွန်နက်မှောင်တဲ့ မြွေတစ်ကောင် ခြံထဲကို ဝင်လာတယ်။ အဲဒီလူက မြွေကိုလက်ညှိုးနဲ့ထိုးကာ.....

"ဟဲ့ မြွေဆိုး ကိုယ့်အဆိပ်ကို ပြန်ယူသွား" ဆိုပြီး ပြောလိုက်တော့ မြွေက လူစကား နားလည်သည့်အလား လူငယ်ရဲ့ခြေထောက်က သူခဲထားတဲ့ ဒဏ်ရာဆီက အဆိပ်ကို ပြန်ဆုပ်ယူလိုက်တယ်။

"ဟာ"

"ဟင်"

လူအုပ်ကြီးဆီကနေ အာမေဍိတ်အသံတွေ ထပ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာတယ်။
မြွေက လူငယ်ရဲ့ခြေထောက်က အဆိပ်တွေကို ပြန်ဆုပ်ယူပြီး လာရာလမ်း
အတိုင်း ပြန်လှည့်သွားတယ်။

အဲဒီအခါမှ လူငယ်လေးက ပြန်သတိရလာတယ်။ မိအေးနဲ့ရွာသူရွာသား
တွေက အဲဒီလူကို ဘယ်ကလာတာလဲ ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ စသဖြင့်
အာလာပသလ္လာပတွေမေးကာ ဒီရွာမှာ ခေတ္တမျှတည်းခိုရန် ဝိုင်းပြောကြ
တယ်။

အဲဒီလူကလည်း မငြင်းရှာပါဘူး ရွာသူရွာသားတွေပြောတဲ့အတိုင်း
လက်ခံလိုက်တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက ဆရာ ဆရာနဲ့အထင်ကြီးလေးစား
ကာ ခေါ်နေပေမဲ့ အဲဒီလူကို ကြည့်မရတဲ့လူနှစ်ယောက်က ရှိနေပြန်တယ်။

သူတို့ကတော့ ငထွန်းနဲ့မိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

"ငထွန်း ဒီဆေးဆရာက ရိုးပုံမရဘူးနော် ငါတော့ သိပ်မသင်္ကာဘူး"

"ဟုတ်တယ်ကွ ဘာမှသွားမပြောနဲ့ဦး သူ့ရဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်
တာပေါ့"

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီလူရောက်ပြီး မကြာပါဘူး ရွာမှာ ထူးဆန်းတာတွေ ခဏခဏ
ဖြစ်သလို ပယောဂလည်း ခဏခဏဝင်တယ်။

ပြီးတော့ ရွာသူရွာသားတွေ ဝမ်းလျှောတဲ့ရောဂါတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်
တယ်။ တစ်ချိန်က ဘာရောဂါမှ မရှိတဲ့ မီးကုန်းကျေးရွာလေးက အခုဆိုရင်
ကပ်ဆိုက်သလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ထူးဆန်းတာက ဘယ်
ရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူကုမှပျောက်တယ် မယုံကြည်ပဲ သွားမကုတဲ့လူဆို

သေတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ရွာသူရွာသားတွေက တခြားဆရာဆီမ
သွားဘဲ သူ့ဆီမှာပဲ ကုကြတာပေါ့။
